КАКО ЈЕ НАСТАЛА ПРИВАТНА ПРЕДШКОЛСКА УСТАНОВА „ДЕЧИЈА КУЋА“

Монтесори вртићи у Београду и Новом Саду – љубав, вера и нада

Нада Машић одувек је хтела да мајчинство и деца имају приоритет у њеном животу; завршила је економију, кратко радила у ревизији и након треће трудноће схватила да ће жељу остварити отварањем вртића, што је и учинила 2013. године

Радост доласка на свет беба, данас паметних, вредних основаца, обележило је каријеру Наде Машић (35). Као млада мама синова близанаца и шестомесечне кћеркице, рођена Трстеничанка, отворила је у Београду дечији вртић 2013. године. Седам година касније, тачније ове јесени, због 10 малишана које су родиле њене сараднице, отворила је и објекат у Новом Саду!

– Идеја да се „проширимо“ у Новом Саду јавила се оног тренутка када су наше васпитачице постале маме. Половина запослених у Београду је из Војводине и путовале су свакодневно на посао. Неке су се чак преселиле. Када су постале маме, међутим, постало је тешко да ускладе породични са пословним животом. Отварајући други објекат, помогла сам им да не бирају између деце и посла – невероватно за српске пословне прилике звуче речи младе и успешне жене.

Одлука постаје логична, међутим, када се чује шта је оснивач и директорка ПУ „Дечија кућа Љубав, вера, нада“ сама искусила на почетку каријере и са каквом је идејом, током година, развијала свој посао.

Фото: Лична архива/Нада Машић

Нада Машић, оснивач и власник

По образовању економиста, почела је да ради у ревизији. Млада, с пуно елана наишла је, нажалост, на неповерење, ниподаштавање, суочила се с лажним ауторитетима.

– Тада сам рекла себи: ако дођем у прилику да некоме будем шеф, креираћу такву атмосферу да моји сарадници, ја пре свега, радосни долазимо и радосни одлазимо с посла.

Педагогија, образовање и васпитање деце нису јој били непознати јер је Надина мама педагог. Све стручне савете, пре него што је марта 2013. почео са радом најпре студио за едукацију, данас ПУ, добила је од ње.

– Завршила сам факултет, али сам одувек желела да се остварим као мама. Млада сам родила близанце и много сам истраживала Монтесори педагогију и примењену психологију. Истовремено, слушала сам друге родитеље како говоре да су деца „немогућа“, да им је тешко, док сам ја са њих двојицом одлично функционисала. У све их укључивала, трудећи се да подстичем њихов развој, градим њихово самопоуздање.

Припреме за почетак рада вртића текле су док је Нада била трудна са трећим дететом. Када је отворен, девојчица је имала само шест месеци. Сећа се да јој ништа није било тешко, обавезе је завршавала носећи бебу у наручју. Дешавало се да је на пословном састанку питају да ли је бебиситерка.

– Ваљда су очекивали да је власница вртића нека „озбиљна госпођа Нада“, а не млада мама, прича нам Нада, са осмехом.

У то време у Београду је постојало неколико вртића у којима се примењивао метод Марије Монтесори. Процес верификације који су прошли, наша саговорница, сада, са временском дистанцом, оцењује захтевним али и корисним.

– Тада смо мислили да је стресно, јако изазовно. На срећу, имали смо огромну подршку инспектора. Свака сугестија која се учинила строгом, сада видимо колико је допринела да поставимо одличан темељ за пословање.

Пре годину и по дана, када су поднели захтев за верификацију рада ПУ у Новом Саду, били су први који су то учинили након усвајања нових правилника. За разлику од београдског, ово искуство оцењује тежим. Иако иза себе имају вишегодишње искуство.

– Чини се да надлежни нису добили довољно информација како се шта примењује. У појединим областима тражили су буквално дупле сертификате. Али, ми смо били упорни. Куцали смо на сва врата и овог септембра вртић је коначно отворен.

У "Дечијој кући" у Београду 70 малишана борави у четири узрасне групе, од јаслица до предшколске. У Новом Саду још увек је упис у току, планиране су три узрасне групе; такође ће бити мањег капацитета, до 60 деце.

После више од 18 месеци чекања на процес верификације, отворен је објекат и у Новом Саду

Дуги разговори са кандидатима за посао

ПУ „Дечија кућа Љубав, вера, нада“ броји 15 запослених, од којих је само један мушкарац. По формирању, група у Новом Саду прошириће се на 22. Сваки разговор с кандидатом за посао васпитача Нада Машић обави лично.

– Ни један интервју не траје краће од једног сата. Највеће признање је када кандидати кажу да никада нису водили пријатнији разговор за посао. Многи дођу уплашени. Други желе да се представе на најбољи могући начин, трећи имају трему. Мени је важно да заиста упознам каква је особа. Ово је рад у тиму у коме су подједнако сви важни – деца, васпитачи, родитељи. Само добра комуникација особа које се разумеју, уз јасно дефинисане обавезе, могу да створе атмосферу у којој ће сви бити задовољни. Такође, ни једну одлуку нисам донела а да не консултујем сараднике. Водим се идејом да су две главе паметније од једне. Поносна сам што су многи запослени од првог дана са нама.

Апликација и Зум групице у доба короне

Разговори, родитељски састанци, вибер група, апликација – неки су од канала за размену информација.

– Коришћење савремене технологије показало се одличним у данима пандемије вируса корона. Тражимо од мама и тата њихово виђење, подстичемо конструктивну критику. Организујемо едукативне радионице за њих. Током короне, када смо били затворени, преко апликације смо стално одржавали контакт, редовно смо слали извештаје, јер имамо виртуелну огласну таблу. Деца су видео комуникацијом била у контакту са другарима и васпитачима.

Добар тим је предуслов успеха: Тијана Видовић, психолог, Нада Машић, директор, и Јелица Бабовић, педагог

Планови – франшиза по региону

У будућим плановима, наша саговорница, за сада, не види отварање школе иако јој задовољни родитељи често то предлажу.

– Раст "Дечије куће" видим у франшизи. Креирали смо успешан пословни модел, начин рада и већ постоји интересовање да га други преузму. Идеја је да понудимо „кључ у руке“ по градовима Србије, региона – у Босни, Црној Гори, Северној Македонији.

Такође, већ су се јављале велике компаније са упитом да под њиховим кровом а по програму „Дечија кућа Љубав, вера, нада“ отворе вртиће за децу запослених.

Међу највеће успехе Нада Машић бележи то што многе породице свако дете упишу управо у "Дечију кућу", што имају по троје са истим презименом, а однедавно имају једну породицу са четворо деце. Велики успех је, наравно, и то што иако су у центру Београда, код њих долазе малишани из свих делова града.

За осам година кроз "Дечију кућу" у Београду прошло је више од 300 малишана

На питање како као директорка уклапа пословне обавезе са најдражом, „породичном“ групом с њених троје основаца (синови имају 11, кћерка осам година) одговара једном речју – лако!

– Кључ свега је у доброј организацији. Радни дан завршавам у 15 сати и од тог тренутка сам само мама. До тада обавим све у вези с послом. Јако је важна подршка породице. Када су били мали, могла сам растерећено да радим јер сам знала да су на сигурном месту. У канцеларији је најважније да имате квалитетне сараднике и да постоји добра, непрестана комуникација. Тада је све могуће.

А. Мирковић